

други слични предмети ся преподаваха по влашскн языкъ.

Най много ме порази това, че 10,000 Българе болтаджин, търговци купци и ремесленници въ тоя полу-Европейски градъ, нематъ не само едно народно училище за дѣца си, но даже и една църквица, въ коя да слушатъ Богослужение си по Словянскы (старо-Български) языкъ. Азъ много пѣти прекорявахъ Неновича и други, съ колко ся бѣхъ овознамялъ Българе за такова хладнокровіе или немареніе на Букурещски жители Българи. За да ги прикарамъ да почувствувать необходимость за своя народна писменность, туряхъ имъ въ примѣръ Сърбовъ. « Погледнете, имъ казвахъ, по всички Венгерски градове; едвамъ що се въ кои и да ю отъ тѣхъ заведать до 15 или 20 търговски Србски домочадія то съ часъ църквицѣ си устривать, и Священника и маленка школъ при църкви, а въ школъ и Катихизисъ и други полезны за дѣца си книжки на простосрбски языкъ - Пытамъ ги на какъвъ языкъ ся преписвате съ задунавскы свои роднины ? — « На Гръчки. » Негли всякой изъ тѣхъ знае Гръчки. ? — « Намирася кои да му го преведать и истолкувать. » Но ако има въ писмо некои семейни отношенія за кои не трѣба да знай чуждъ човѣкъ ? На това си прималчаха !

Твърдѣ малко се показаха люде, кои да чувствувать крайна необходимость въ народной имъ грамотности. Такива изъ търговско число, азъ намѣрихъ Ивана Добрева (бакалоглу), братья